

Studentův zápisník, kapitola 8. : Den poté

Mé myšlenky se na druhý den ubíraly směrem k nadcházejícím radovánkám. Plán jsem měl vymyšlený dokonale. Rekl jsem Petře, že se musím učit: „Víš miláčku, maturita je za dveřma.“

Přesně v šest jsem nedočkavě přešlapoval „u Lenina“. Málem mě to stálo život. Musel jsem do příchodu Martiny poslouchat hip-hop. Místo „u Lenina“ je totiž seřadiště místních skejťáku. No prostě humus. Co vám budu povídat. Doma jsem si musel dát terapii pořádné muziky.

Už z dálky jsem ji viděl přicházet. Tu, která mě donutila podvést svou „lásku z Anglie“. V ruce držela sešit. „Ahoj Pét'o.“ Vypadala nádherně, ale to vám výpravět nebudu. To si nechám pro sebe. Její vzhled vyvolal tlaky v určité partii mého těla.

„Petře, víš, u nás není nikdo doma. Chtěla bych ti ukázat něco, co jsem napsala. Chcěš?“ „Ale jo.“ Začala se ve mě probouzet ta horší polovička mého Já: „Tak si dneska užijeme. Vždyť se o tom Petra nedoví. Běž uživej si.“ Samozřejmě, že jsem podléhl svému druhému Já. Jenom doufám, že cestou nepotkáme nikoho známého. Ani jsem nevěděl, že Martina bydlí kousek ode mě. Zase se ozvalo mé druhé Já: „Vidíš Petře, máš to blíž než k Petře. No, nevyužij toho!“

Už chrastí klíč v zámku. Měla pravdu, nikdo není doma. Vyzul jsem se a ona mě odvedla k sobě do pokoje. Zapla věž. Musím uznat, že má dobrý vkus - z reprobeden se vylinula líbivá melodie The Archies. Buď taky poslouchá 60. léta a nebo mě chce sbalit. No, a nebo taky obojí. Kdo ví.

„Posaď se Pét'o. Jak se ti u mě líbí?“ „Jo, máš to tu pěkné. Máš štěstí, že nemusíš mít pokoj, jako já, se čtrnáctiletou sestrou. To je hrůza“, celkem plynule jsem rozvinul konverzaci. Přisedla si ke mě a otevřela sešit. Jo, přesně ten, který měla už „u Lenina“. První čeho jsem si ale všimnul, byla rafinovaná vůně jejího parfému.

Přečetla mi svou první báseň. Nevím, působila na mě divným dojmem. Moc vyumělkovaně. Rozhodně, verše nebyly to, co jsem chtěl dnes večer rozebírat. Trošičku jsem tu báseň předělal k obrazu mému. „Jé, to je báječné. Víš Pét'o, ty používáš takové jiné slova k tomu co chceš vyjádřit. Tady tuhle básničku si zapíšu. Mi se moc a moc líbí. A co tohle?“ otočila list a ukázala mi další. „Jo, ta je dobrá. Trochu bych vypustil některá slova, ale to je můj subjektivní názor. Nemůžu přece tvou básnickou identitu.“ Ty vole, co to kecám. Právě jsem nahodil výraz a mluvu protřelého básníka. „Dobře. Mi to nevadí. Podívej se mi na to. Já zatím dojdou pro něco na pití.“ Něco jsem jí tam pozměnil, to jenom tak, aby nic nenámítala.

Po chvíli se vrátila s láhví šampaňského a dvěma číškami. A sakra, bublinky. To NENÍ dobré. Hodně lezou do hlavy. Nalila nám. Podala mi skleničku. Přitiskla se ke mě a políbila mě. „Na básně“, zněl její přípitek. „Jo, na básně a mladé, pěkné básničky“, to byla moje verze. Večer se mi začínal pomalu líbit. A vše se odebíralo nečekaným směrem.

Po hodině byla láhev se šampaňským prázdná. Naše konverzace plula po hladině jiskření. Zapojil jsem své druhé Já, aby se přidalo se svými dvojsmysly.

Martina se zvedla z gauče: „Jdu pro další láhev, jo?“ „Dobře jdu s tebou.“ Zapoměl jsem však na zrádnost bublinek. Po prvním kroku se mi zamotala hlava a já spadl přímo na Martinu. Snažil jsem se vstát, ale ona stáhla zpátky a začala mě vášnivě líbat. „Pét'ó, já tě miluju, víš. Nechceš tady zůstat přes noc? Prosím tě, líbej mě!“ „Dobře. Jenom mu . . . m . . . musím zavolat domů, že přijdu až zítra.“ Vůbec se mi nechtělo vstát z jejího nádherného těla. „A vaši nepřijedou?“ dobrá otázka, kterou vymyslelo opět mé druhé Já. „Ne, až pozítří.“

Telefon domů vyzvání. „Ahoj mami. Jsem teď u Tondy, spravujeme počítač.“ „Kdy přijdeš?“ „Víš mami, asi až zítra na oběd. Když je ten pátek. Ta oprava může trvat dlouho.“ Důležité je nepustit matku k argumentům. Chudák Tonda, kdyby věděl k čemu ho právě využívám. „A rodičům to vadit nebude?“ zněla matčina celkem logická otázka. „Ne mami, Tonda už se ptal.“ „Tak jo. Přijď zítra a nezkaz si oči. Čau.“ „Ahoj mami a dík.“ Nádhera. Matka měla velmi dobrou náladu. Asi ji koupím kytku. No, ještě si to rozmyslím.

Vrátil jsem se zpět do jejího pokoje. Martina ležela na gauči a z věže hrála má oblíbená píseň Serge Gainsbourga - Je t'aime . . .

Jak to dopadlo si nechám pro sebe. Nejsem typ, co sechlubí svým výkone v posteli, ale musím podotknout, že to byla extáze.